СМАЛЯНКА Анатоль Уладзіміравіч

Палкоўнік у адстаўцы Анатоль Уладзіміравіч Смалянка - празаік, лаўрэат Мінскай абласной прэміі імя Кандрата Крапівы (2007 г.) у намінацыі «Проза», аўтар каля двух дзесяткаў мастацкіх і дакументальных кніг, мноства нарысаў і артыкулаў. А яшчэ - актыўны член Студыі ваенных пісьменнікаў пры Цэнтральным Доме афіцэраў. Па абавязку пісьменніцкай «службы» ён прымае актыўны ўдзел у творчых вечарах у ваенных гарнізонах, на памежных заставах. Яго кнігі пра людскія лёсы, пра каханне, веры, надзеі прымушаюць задумацца пра тое, хто мы і якія мы, як жывем, у што верым, што шануем.

Нарадзіўся Анатоль Уладзіміравіч у 1936 годзе ў Карэліцкім раёне, што на Гарадзеншчыне, у маленькай вёсачцы Рудьма. Там жа перажыў ваеннае ліхалецце. Дакументальная аповесць «Мы не скарыліся» - гэта дзіцячыя ўспаміны аўтара пра фашысцкай блакады Налібоцкай пушчы, што свідруюць сэрца болем, якія нагадваюць пра тое, чаго забываць нельга. У цяжкія пасляваенныя часы Анатоль Смалянка скончыў Ярэміцкую сярэднюю школу. І нечакана яго жыццёвы шлях крута павярнуўся ... Пасля заканчэння школы адразу паступаў у лесатэхнічны інстытут, але праваліўся. Другая спроба таксама апынулася няўдалай: прастыў на рыбалцы і не змог паехаць здаваць экзамены. Праз год — армія. Так пачалася школа жыцця.

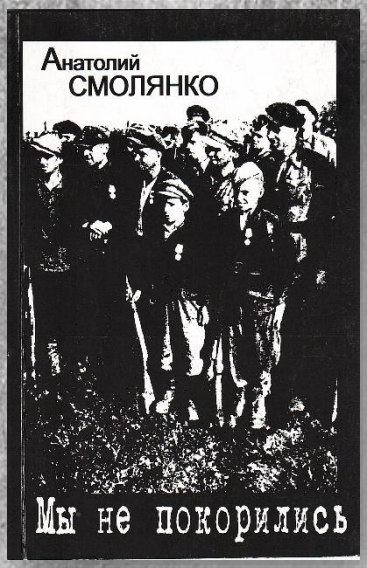

Пісьменніцкі шлях Анатоля пачаўся ў 9-м класе, калі была апублікаваная ў абласной газеце мая першая нататка. Радасці, вядома, не было мяжы ў хлопца. Гэты выступ у друку ўсхвалявала яго, напалохаў: пра што пісаць далей? Як пісаць? Што трэба газеце і, галоўнае, людзям? Пісаў, як мог і што ведаў. Нярэдка атрымліваў «адлуп», але не здаваўся. Пазней паспяхова скончыў факультэт журналістыкі Вышэйшага ваенна-палітычнага вучылішча ў Львове. Яго матэрыялы публікаваліся ў дывізіённай газеце, у акруговай «Во славу Родины», у газеце «Праўда» і іншых перыядычных выданнях.

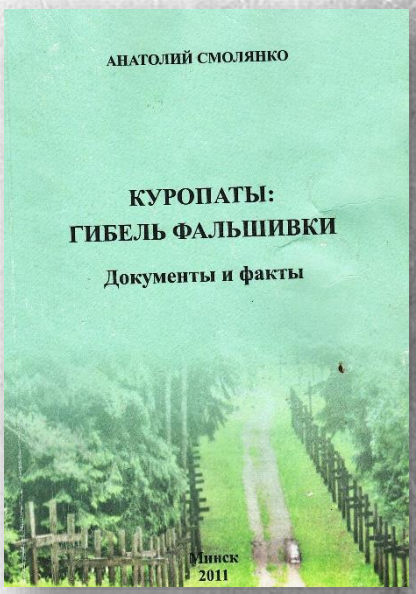

За 35 гадоў службы прайшоў амаль усе пасады ваеннага журналіста ў розных ваенных акругах: Калінінград, Рыга, Патсдам, Новасібірск, Мінск ... Звольніўся ў запас у званні палкоўнік з пасады пастаяннага карэспандэнта газеты «Чырвоная зорка» Міністэрства абароны СССР па Беларускаму ваеннаму акрузе, як працаваў у гэтай пасадзе каля пяці гадоў. Працаваў у газетах: "Мінская праўда", "Беларуская лясная газета». У 1980 х гадах напісаў раман пра партызанаў. Выдавец выявіў «памылкі», ды яшчэ адзначыў, маўляў, слаба паказана роля «кіруючай і накіроўваючай» ... Вось па гэтай прычыне яго тады і не надрукавалі. Але той, хто апускае рукі, многае губляе. Анатоль Уладзимиравич не апусьціў.

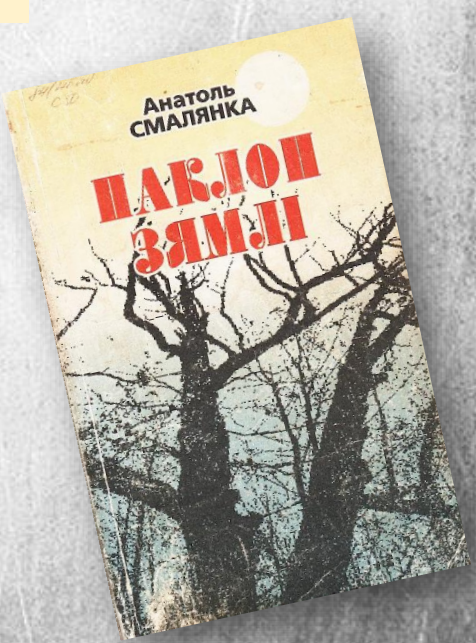
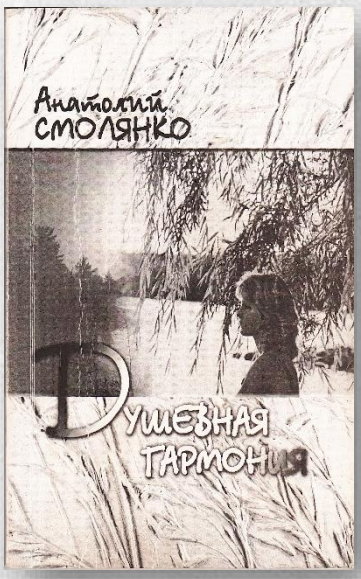
У 2001 годзе ў выдавецтве «Маладосць» выйшла ў свет мастацкая кніга (да гэтага выйшлі два дакументальныя зборніка) «Паклон зямлі». Вопытныя празаікі далі ёй станоўчую ацэнку. Пазней на суд чытачоў ащтар прадставіў свае новыя кнігі — "Трагедыя шчасця», «Душэўная гармонія», «Пустальга», «Сан Сусі», дакументальныя аповесці «Мы не скарыліся" і "Не пакрыўлены душой», два рамана - «Дзень і ўсё жыццё» і «Забітае каханне ». Вёсцы ён прысвяціў раман «Падары бусла». У ім паказаны складаны жыццёвы шлях простых працавітых і спагадлівых людзей, драматычныя падзеі перыяду рэфармавання сацыяльна-эканамічнага ўкладу вёскі. У кнізе ва ўсёй красе намаляваная Налібоцкая пушча, сенакосныя лугі, сінявокай возера ... Затым працаваў над вялікім творам пад умоўнай назвай «Адзінота». У цэнтры рамана - лёс жанчыны. Што з гэтага атрымаецца, сказаць цяжка, ды і няма неабходнасці. Не люблю распавядаць ўтрыманне сваіх будучых твораў. Бліжэй за ўсё сэрцу пісьменніка лёсу простых людзей. І вядома - вайскоўцаў. Афіцэрам і шараговым прысвечана маякніга «Сан Сусі». У ёй вайскоўцы прадстаўлены сапраўднымі патрыётамі, якія служаць з гонарам, годнасцю ...